

Pastorale (1989)

Sieth Delhaas

De Bazuin, Splinter, 19 mei 1989

‘Daar rusten ook de vele vrouwen die zich naar de mode van de laatste tijd in bruidskleding voor sneltreinen werpen.’ Deze zin prikkelt al weken mijn fantasie, roept vragen op en bevestigt vrouwenverhalen. ‘Daar’ slaat op een begraafplaats in Wenen waar ‘zelfmoordenaars’ worden begraven. En in het zeer roomse Oostenrijk zal dat betekenen: begraven in ongewijde aarde.

De zin stamt uit een bericht over het leven in Wenen, waar niet alleen veel theaters zijn, maar waar mensen zelf theater spelen in een zichzelf opgelegde vrolijkheid, terwijl hun harten zwaar zijn van melancholie.

Zo blijkt ook het bruidskleed vaak, op wat de mooiste dag in vrouwenlevens heet te zijn, niet meer dan een coulisse voor de pijn en vernedering die daarna de werkelijkheid van alle dag beheersen: een doekje voor het bloeden.

Mij intrigeert hoe de bruiden te werk gaan.

Zijn het de nog jonge vrouwen? Net bruid af? Viel het doek al zo snel? Of zijn het de toch al oudere vrouwen? Trekken zij in opperste ironie, als zwijgend protest, het fraaie maar niet meer passende kleed om het verkilde lijf? Nemen ze de auto of de taxi naar de plek waar de sneltrein passeert? Of stoppen ze het feestkleed in een plastic tasje en gooien het ter plekke over hun hoofd?

Onvoorstelbaar is toch de verschijning van een bruid alleen, in die japon over straat lopend of met het openbaar vervoer zich naar de plek des onheils spoedend. En niemand die er oog voor heeft.

En ongewijde aarde.

Daarnaast zie ik de paus in Madagaskar op onze Koninginnedag tijdens een openluchtmiss. Een half miljoen gelovigen horen hem aan. Een vrouw verklaart hij zalig. De zalige stelt hij ten voorbeeld aan alle vrouwen. Zestien jaar jong werd ze uitgehuwelijkt aan een man die een drinkebroer en een vrouwenversierder bleek en zalig de vrouwen die evenals zij trouw bleven aan de versierder.

Wat een evangelie.

En wat een pastor is die man.

De bruiden pakken de trein.

